

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: L. T. H.*, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (dále jen **Vietnam**), trvale bytem N. A., nyní v ČR bytem K., *zastoupené* advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti *žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie*, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3 (dále jen *žalovaná*), v řízení o žalobě ze dne 9.7.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 30.6.2014 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen **s.ř.s.**). Doručením žaloby soudu dne 9.7.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

Včasnou žalobou ze dne 9.7.2014 se žalobkyně domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 30.6.2014 č.j. X*, protože dle ní rozhodnutí nalézacího správního orgánu odporuje § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), neboť výrok tohoto rozhodnutí neuvádí, které konkrétní protiprávní jednání je jí kladeno za vinu, resp. neuvádí, konkrétní skutkovou podstatu, kterou měla svým jednáním naplnit. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon** či **OPC**) uvádí celkem tři

skutkové podstaty jednání (tj. 1. opakované porušení právního předpisu, 2. maření soudních rozhodnutí. 3. maření správních rozhodnutí), přičemž z výroku rozhodnutí nalézacího správního orgánu neplyne, kterou konkrétní skutkovou podstatu měla svým jednáním naplnit. Tuto námitku vznesla již v rámci svého odvolání, nicméně žalovaná ji na straně 5 svého rozhodnutí odmítla, a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 6. června 2011, č.j.: 2 As 62/2011-77, ze kterého dovozuje, že ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění nemusí ve výroku meritorního rozhodnutí uvádět konkrétní skutkovou podstatu, kterou cizinec svým jednáním naplnil. Dle žalobkyně však žalovaný účelově dezinterpretuje zmíněné rozhodnutí NSS, které v žádném případě nevyznívá tak, že by správní orgán nemusel ve výroku meritorního rozhodnutí uvádět konkrétní skutkovou podstatu. Z odůvodnění rozsudku NSS (strana 7 a 8) je přitom zcela evidentní, že přisvědčil obdobné námitce stěžovatele, a výslovně uvedl, že nalézací správní orgán pochybil, když ve výroku svého rozhodnutí nevymezil skutkovou podstatu, kterou měl cizinec svým jednáním naplnit, nicméně kasační stížnost byla zamítnuta pouze z toho důvodu, že předmětná vada rozhodnutí nalézacího správního orgánu byla zhojena rozhodnutím odvolacího správního orgánu. V případě žalobkyně předmětnou vadu žalovaná nijak nenapravila, naopak potvrdila postup nalézacího správního orgánu, proto je námitka důvodná.

Dále pak žalobkyně namítala porušení § 68 odst. 2 správního řádu, jehož se dopustila žalovaná tím, že v rámci svého rozhodnutí neoznačila účastníky řízení způsobem dle § 18 odst. 2 správního řádu - chybně označila třetího účastníka řízení, kterému skutečně není 25 let, nýbrž podstatně méně, neboť se narodil až dne 9.7.2010, tudíž se nejedná o pouhou formální vadu rozhodnutí, ale o krácení práv třetího účastníka řízení, neboť ten v rozhodnutí odvolacího správního orgánu - ve výrokové části, nijak nefiguruje.

Třetí odvolací námitka směřuje vůči alibistickému přístupu nalézacího správního orgánu, který sice v rámci úředního záznamu, ze dne 26.3.2014, dospěl k závěru, že případné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně zasáhne do práv jejího syna (pročež ho ustanovil třetím účastníkem řízení - viz. rozhodnutí ze dne 28.3.2014), nicméně se jednalo pouze o formální procesní krok, neboť práva třetího účastníka řízení nebyla v předmětném řízení nijak hájena, protože mu byl s ohledem na jeho věk ustanoven opatrovník, nicméně ten v rámci řízení nejen, že nevykázal adekvátní procesní aktivitu, ale dokonce nevykázal žádnou aktivitu. S ohledem na § 32 odst. 7 správního řádu byl správní orgán povinen zrušit ustanovení opatrovníka, což ovšem neučinil, a nijak nepostrádal to, že práva třetího účastníka řízení nejsou vůbec hájena. Žalobkyně je toho názoru, že v rámci řízení o správním vyhoštění je zcela nezbytné důkladně posuzovat existenci či neexistenci skutečností, které představují tzv. překážku vyhoštění, typicky tu, která je definována jako nemožnost vyhoštění v případě nepřiměřenosti dopadů vyhošťovacího správního aktu. Pokud je tedy zřejmé, že je správní orgán povinen posuzovat, zda v řízení není dána překážka vyhoštění, a v té souvislosti zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí ve vztahu k rodinnému životu účastníka řízení, tak je nezbytné tento rodinný život důkladně zjišťovat, přičemž do procesu dokazování v této souvislosti vstupují osoby, které jsou ztělesněním rodinného života účastníka řízení, tj. osoby blízké účastníku řízení. Přiměřenost rozhodnutí se tak neodvíjí pouze od stanoviska „vyhošťovaného“ cizince, a stanoviska jeho manžela, ale i stanoviska jejich společného dítěte, které již dosáhlo takového věku, že je schopno chápat vlastní vazby ke členům své rodiny a vazby k prostředí, ve kterém žije. Samozřejmě od toho je pak dítěti ustanoven opatrovník, aby za jeho pomoci, a skrze něj mohl být realizován výslech dítěte, tj. třetího účastníka řízení. Pokud správní orgán v rámci procesu dokazování třetího účastníka řízení ústně nijak nevytěží, a omezí se jen na písemnou komunikaci s jeho zmocněncem, který trvale nevykazuje žádnou aktivitu, tak nelze hovořit o zachování práva třetího účastníka řízení, což má i dopad do

celkového zjištění skutečností ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí, neboť tento účastník nebyl k předmětu řízení ani k okolnostem ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí nijak vytěžen.

Žalobkyně namítala také porušení § 174a zákona, neboť přiměřenost napadeného rozhodnutí nebyla posuzována v rozsahu požadovaném předmětným ustanovením, proto namítala chybnou interpretaci § 174a OPC, který uvádí, že: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména (1) závažnost nebo (2) druh protiprávního jednání cizince, (3) délku pobytu cizince na území, jeho (4) věk, (5) zdravotní stav, (6) povahu a pevnost rodinných vztahů, (7) ekonomické poměry, (8) společenské a (9) kulturní vazby navázané na území a (10) intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“ Z citovaného je zřejmé, že § 174a zákona vyžaduje, aby správní orgán provedl v každém meritorním rozhodnutí podléhajícím režimu zákona úvahu stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí, a to nejen s odkazem na obecné ustanovení § 119a odst. 2 zákona, ale i s odkazem na konkrétní faktory, kterými se v této úvaze musí zabývat; oněch „faktorů“ je celkem 10 a je-li správní orgán povinen „zejména“ posoudit oněch 10 faktorů, znamená to, že výčet faktorů je minimální, resp. minimálně povinný. Správní orgán tedy může provést úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí i nad rámec vyjmenovaných faktorů, nicméně oněch 10 faktorů musí posoudit vždy, což neučinil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se věnoval prakticky výhradně jen tématu zdraví účastníka, a to v dosti omezeném rozsahu, neboť klade účastníku k tíži, že nedoložil relevantní lékařskou dokumentaci odůvodňující jím tvrzené zdravotní obtíže, aniž by ho k tomuto jakkoliv vyzval. Pokud správní orgán vydal rozhodnutí, kde opomíjí převážnou část faktorů uvedených v § 174a zákona, dle kterých se posuzuje přiměřenost rozhodnutí, tak je nutno považovat napadené rozhodnutí za nezákonné. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí i předcházejícího rozhodnutí 1. stupně. (*K žalobě byla připojena mimo jiné i kopie napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 30.6.2014 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobkyně dle § 90 odst. 5 správního řádu a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov, č.j. X ze dne 6.5.2014 ve věci správního vyhoštění, neboť odvolací námítka považovala žalovaná za nedůvodné, když správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci, opatřil si pro rozhodnutí potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně; nebylo shledáno, že by správní orgán I. stupně porušil některou ze zásad správního řízení. Rozhodnutím ze dne 6.5.2014 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 (jeden) rok; počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**); dle § 118 odst. 3 zákona se stanovuje doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; pokud rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v § 172 odst. 3 zákona, začíná tato doba běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu; podle § 120a zákona se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.; žalobkyně přes udělení výjezdního příkazu na dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území, ač byla povinna vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem (§ 118 odst. 4 zákona), území neopustila a v časovém období nejprve od 17.3. do 4.9.2013 a poté od 4.1. do 26.3.2014 se na území ČR*

zdržovala opět neoprávněně - bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, když v mezidobí bylo opakovaně zahájeno řízení o správní vyhoštění, ale rozhodnuto nebylo, neboť řízení bylo zastaveno a žalobkyni byl celkem 3 krát udělen výjezdní příkaz, který jí opravňoval k pobytu na území ČR v délce 30 a 60 dnů a k vycestování z území, proto bylo znovu zahájeno správním orgánem dne 26.3.2014 správní řízení dle § 46 odst. 1 správního řádu ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 118 a § 119 zákona.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 16.7.2014 závěrem navrhla zamítnutí žaloby, neboť neshledala ve svém postupu pochybení a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí předcházející vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno konkrétně v rozhodnutí č.j. X ze dne 6.5.2014 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a i v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 30.6.2014. Dále žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí při označení 3. účastníka řízení L. P. K., zřejmě písařskou chybou vzniklou při přepisování rozhodnutí, bylo uvedeno nesprávné datum narození 12.5.1989, neboť správně mělo být uvedeno 9.7.2010, což vyplývá i z meritorního rozhodnutí, přičemž tato vada ovšem nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, jedná se jen o vadu formální povahy a 3. účastník byl po celou dobu správního řízení zastoupen opatrovníkem – Městským úřadem Kraslice, Odbor sociálních věcí a zdravotnictví, tudíž nebyl zkrácen na svých právech. Žalovaná souhlasila také, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání.

Ze zaslaného správního spisu žalované vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2014 i předcházejícího rozhodnutí ze dne 6.5.2014 odpovídají obsahu spisu.

Žalobkyně po doručení vyjádření žalované v podání ze dne 26.8.2014 nesouhlasila s tím, aby o její žalobě bylo rozhodováno bez nařízení jednání a vyčíslila náklady řízení celkovou částkou 4.744,- Kč.

Soud poznamenává, že manžela žalobkyně a současně i jako zákonného zástupce jejich nezletilého dítěte vyrozuměl a vyzval k tomu, aby ve lhůtě 2 týdnů oznámil písemně soudu, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; jmenovaný však na výzvu vůbec nereagoval.

Ústního jednání konaného dne 8.10.2014 se nezúčastnila pouze žalovaná, která svoji nepřítomnost omluvila; zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě s odkazem na její obsah a zdůraznil důvody nesouhlasu s napadeným rozhodnutím žalované, nenavrhл žádné doplnění dokazování a závěrem požadoval zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu z důvodu, že rozhodnutí II. stupně pouze adoptovalo nezákonnosti rozhodnutí I. stupně, tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se plně nevypořádalo s přiměřeností ve smyslu § 174 a) zákona, zejména k délce zákazu vstupu na území, přičemž konkretizace důvodů je sice v § 119, ale rozšíření je v § 174 a), proto minimálně tato námitka je důvodná, neboť postup správních orgánů nebyl v souladu se zákonem v tomto smyslu a také není pravdou, že by správní orgán nebyl povinen konkrétně vymezit skutkovou podstatu, na které je založeno meritorní rozhodnutí.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního

samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (30.6.2014)*, a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora citovaných zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobkyně o opaku; žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala celý průběh řízení, vyjádřila se ke všem odvolacím námitkám, přičemž žádnou neshledala důvodnou, proto odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 6.5.2014. Žalovaná s odkazem na odůvodnění rozhodnutí ze dne 6.5.2014 konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 správního řádu, když zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně, ani neporušil některou ze zásad správního řízení a správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 1 roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se po

zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání, pohnutek a míry zavinění její osoby, jeví jako přiměřené opatření.

V této věci zjistil zdejší soud, že žalovaná nepochybila při vydání rozhodnutí ze dne 30.6.2014, ani nezjistil vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí předcházejícího. Žalobkyni byla dána možnost před vydáním rozhodnutí seznámit se se spisem (27.4. – 4.5.2014), kterou však nevyužila, ani v průběhu řízení, ač již byla zastoupena advokátem, nepředložila a ani nenavrhla žádné důkazy na podporu svých tvrzení, ač o této možnosti byla poučena při výsledku dne 26.3.2014 (přítomen byl i její zástupce) za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka. Žalobkyně dle soudu neprokázala, že žalovaná pochybila při vydání napadeného rozhodnutí ani v řízení předcházejícím, i když na ní spočívá důkazní břemeno. Soud totiž neuznal žádnou žalobní námitku důvodnou, neboť z odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.6.2014 (str. 2 a 3) je zcela jednoznačně patrné, že důvodem správního vyhoštění žalobkyně je opakované porušování právního předpisu, neboť na území ČR pobývá opakovaně bez víza, ač k tomu není oprávněna, ač jí byla opakovaně poskytnuta možnost pro uspořádání jejích záležitostí ohledně legalizace pobytu na území ČR. Další žalobní námitka týkající se nesprávného uvedení data narození 3. účastníka řízení, tj. nezletilého syna žalobkyně, je sice důvodná, ale ze všech okolností této věci je zcela zřejmé, že se jedná o písařskou chybu (*uvedeno bylo stejné datum narození jako 2. účastníka řízení, tj. manžela žalobkyně*), jež se ani netýká žalobkyně, avšak tato vada není důvodem ke zrušení rozhodnutí. Dle názoru soudu nelze souhlasit s námitkou žalobkyně ve vztahu k 3. účastníkovi řízení, tj. nezletilému synovi, že nebyl zjištěn jeho názor v této věci, jelikož dítě ve věku čtyř let není nepochybně s ohledem na jeho vyspělost a rozumovou úroveň schopno přijmout informaci a vytvořit si na ni vlastní názor a tento sdělit, což je podpořeno i obsahem § 867 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, kde je uvedeno mimo jiné, že se o dítěti starším dvanácti let má za to, že je schopno přijmout informaci a vytvořit si na ni vlastní názor a tento sdělit, tudíž i tato námitka je lichá; navíc nelze přehlédnout, že žalobkyně se může žalobou domáhat ochrany toliko svých práv, nikoli též práv jiných účastníků správního řízení. Žalobní legitimace (§ 65 odst. 1 s.ř.s) svědčí toliko žalobkyni, která je oprávněna hájit svá práva, pokud tvrdí, že byla na nich zkrácena, ale nikoli pokud se jedná o nezletilého syna, jenž byl navíc ve správním řízení zastoupen opatrovníkem (*byly mu zasílány potřebné písemnosti, mohl se tedy kdykoli vyjádřit, pokud by to považoval za vhodné či nutné*) a výtku, že nevykázal žádnou aktivitu, je nedůvodná, jelikož je nepochybné, že zájmem dítěte je, aby bylo v péči rodičů, když v této věci se ale nejedná o jeho odnětí z této péče. Žalobkyně, která je na území ČR od 20.2.2012 bez víza, tudíž protiprávně, se vlastně žalobou dovolává toho, aby v jejím případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jehož pravomoci je stanovení podmínek, za nichž tento stát umožní cizincům pobyt na svém území. Za dané situace si proto i žalobkyně musela, a nepochybně si i byla dostatečně vědoma toho, že zde pobývá bez právního důvodu a nemůže tudíž očekávat, že takovéto protiprávní jednání bude tolerováno. Nic jí samozřejmě nebrání v tom, aby z ČR vycestovala a svoje záležitosti si vyřídila a uspořádala tak, aby získala vízum k pobytu v ČR, pokud o to ještě bude mít zájem a splní zákonné podmínky pro jeho udělení; nelze ani přehlédnout, že o jejím administrativním vyhoštění bylo rozhodnuto i ve Slovenské republice dne 13.2.2012 (*rozhodnutím ze dne 21.7.2010 bylo žalobkyni zrušeno povolení k přechodnému pobytu na území Slovenské republiky a uložena povinnost vycestovat z jeho území ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, neboť v zákonné lhůtě neodevzdala doklad o zdravotním pojištění na území Slovenské republiky*), odkud přicestovala žalobkyně do ČR, aniž by zde měla svůj pobyt legalizován. Soud také neshledal pochybení žalované ve vztahu k § 174a zákona, jelikož žalovaná se s jeho aspekty vypořádala dostatečně

a i srozumitelně, zohlednila vše podstatné, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ač se jedná o dosti stručné vyjádření, ale zohlednění tam uvedeného jednoznačně neznamená, že se musí vyjádřit ke všem tam uvedeným bodům, když např. v této věci věk žalobkyně (25 let) ji nijak neomezuje v porovnání s osobou, která dosáhla vyššího či vysokého věku.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žalovaná postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu dle názoru soudu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobkyni v jejích právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila § 3 ani jiné paragrafy správního řádu, jelikož postupovala v průběhu řízení řádně a zřejmá písařská chyba v uvedení nesprávného data narození 3. účastníka řízení není způsobilá ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, tudíž její rozhodnutí není nezákonné. Žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými, napadené rozhodnutí soud shledal přezkoumatelným, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vyjádřila srozumitelně důvody výroku rozhodnutí, uvedla podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobkyní; proto soud pro stručnost na něj odkazuje, neboť se s odůvodněním tohoto rozhodnutí ztotožnil. Soudem nebylo shledáno ani žalobkyní namítané porušení § 68 odst. 2 správního řádu, i když výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní skutkovou podstatu, kterou měla žalobkyně svým jednáním naplnit, jelikož podle názoru zdejšího soudu i s ohledem na rozsudek NSS ze dne 6.12.2012 č. j. 9 As 162/2012-34, postačí, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo vyhoštění uloženo; dále je v citovaném rozsudku uvedeno, že postačí, že je až v odůvodnění dostatečně popsáno jednání, které je podřazeno pod § 119 odst. 1 bod 3 zákona o pobytu cizinců, a uvedení toho, pod který důvod v tomto ustanovení jednání spadá, jelikož řízení ve věcech správního vyhoštění není řízením přestupkovým ani trestněprávním, jeho podstatou je preventivní opatření na úseku kontroly vstupu a pobytu cizinců na území ČR. Nelze přehlédnout ani nezpochybnitelné právo každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu cizinců.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 8. října 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně